

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 30 września 2020r. skierowanym przeciwko J. Z. powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w Ł. wniosła o zasądzenie od pozwanego kwoty 183 348zł. tytułem odszkodowania za nienależyte wykonanie łączącej strony umowy o wykonanie przez pozwanego instalacji podposadzkowej oraz instalacji sanitarnych w budynkach, których generalnym wykonawcą była powódka. Uzasadniając swoje żądanie powódka podniosła, iż z uwagi na trudną sytuację pozwanego zgodziła się na uiszczenie na jego rzecz kwoty 210 000zł. stanowiącej zaliczkę, na poczet prac, które pozwany dopiero miał wykonać, ze swej strony pozwany zaś wykonał jedynie instalacje podposadzkowe o wartości 26 652zł., przed wykonaniem natomiast instalacji sanitarnych zaprzestał wykonywania umowy i opuścił teren prac (pozew k. 4 – 10).

Zapadłym w dniu 26 października 2020r. nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty k. 80). We wniesionym od powyższego nakazu sprzeciwie z dnia 20 listopada 2020r. pozwany przyznał, iż wiązała go z powódką umowa na wykonanie instalacji gazowej i wodnej jak również, że prace powyższe przerwane zostały z uwagi na brak płatności ze strony powódki, a także z uwagi na to, iż powódka nie udostępniała pozwanemu terenu prac, co się zaś tyczy spornych faktur, to służyły one rozliczeniu prac już przez pozwanego wykonanych w ramach I etapu prac w okresie od marca do września 2019r. dotyczących instalacji gazowej, wodnej i co. Z powyższych względów pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości (sprzeciw k. 87 – 91).

W odpowiedzi na powyższe powódka wskazała, iż sporne faktury z 31 maja i 28 czerwca 2019r. dotyczą II etapu prac, który dopiero miał zostać wykonany (pismo k. 107 – 110).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Na podstawie zawartej z powódką ustnej umowy pozwany wykonywał dla niej jako podwykonawca roboty budowlane w zakresie branży sanitarnej, w związku z którymi wystawił w okresie od marca 2019r. do listopada 2019r. szereg opłaconych przez nią faktur (faktury k. 94 – 100, potwierdzenia wpłat k. 22 - 23). W dniu 11 lutego 2020r. pozwany podjął jednak decyzję o opuszczeniu terenu budowy (pismo k. 24). Przyczyną tej decyzji był brak frontu robót jak również brak koniecznych do wykonywania dalszych prac materiałów, które po ich zamówieniu w hurtowniach częstokroć trafiały na inne prowadzone równocześnie przez powódkę inwestycje, a nawet służyły do wznoszenia prywatnych domów należących do osób w różny sposób powiązanych z powódką. Aby rozwiązać problemy z zaopatrzeniem powódka zwracała się do swoich podwykonawców, aby ci we własnym zakresie zamawiali konieczne materiały w hurtowni, należności za które regulować miała następnie we własnym zakresie. Rozwiązanie to sprawdzało się tak długo, dopóki powódka miała wystarczający kredyt kupiecki u sprzedawcy materiałów. Kiedy jednak okazało się, iż wartość koniecznych do zamówienia materiałów przekracza jego wysokość, pozwany zaś zaczął żywić obawy, iż powódka nie zapłaci za zamówione przez niego dla potrzeb budowy materiały. W sytuacji takiej znaleźli się inni zatrudnieni przez powódkę podwykonawcy, którzy zmuszeni zostali do pokrycia kosztów zakupu materiałów z własnej kieszeni. Jak się okazało, przyczyną, dla której to na podwykonawców przerzucono zamawianie materiałów w hurtowniach, był fakt zadłużenia powódki wobec tychże hurtowni. Pozwany nie chciał się ponadto angażować w dalsze prowadzenie prac po tym, jak inna, kierowana przez te same osoby, co powódka, spółka nie uregulowała należnego mu wynagrodzenia (faktura k. 101). Z tych samych przyczyn, co pozwany, decyzję o zejściu z budowy podjęli również inni zatrudnieni na tej samej budowie podwykonawcy powódki, dla których dodatkowym argumentem na rzecz zejścia z budowy był brak płatności wynagrodzeń za wykonane już przez nich prace. Wstrzymywanie powyższych płatności powódka tłumaczyła brakiem płatności na swoją rzecz ze strony inwestora, co jednak nie było prawdą. Problemy z ich wypłatą pojawiać zaczęły się pod koniec roku 2019r. (zeznania pozwanego k. 119 – 120, zeznania świadków K. Z. k. 150 – 151, T. B. k., 152, Ł. G. k. 153, R. P. k. 154 - 155). Faktu skorzystania z usług takich podwykonawców powódka nie ujawniła wobec inwestora, choć wymóg ich zgłoszenia inwestorowi wynikał wprost z umowy pomiędzy nim a powódką (zeznania świadka B. F. k. 139, R. P. k. 155). O fakcie takim inwestor ten dowiedział się wtedy dopiero, kiedy inwestorzy ci zaczęli bezpośrednio przed nim ujawniać swoje roszczenia o zapłatę zaległego wynagrodzenia. Problemy z wypłatą

takiego wynagrodzenia w stosunku do podwykonawców innych niż pozwany zaczęły występować około października – listopada 2019r. (zeznania świadków T. B. k. 152, Ł. G. k. 153, R. P. k. 155, W. G. k. 155).

Skierowanym do pozwanego pismem z dnia 19 marca 2020r. powódka wezwała go do przystąpienia do inwentaryzacji wykonanych robót budowlanych jak również do dostarczenia prób szczelności na wykonanych instalacjach uprzedzając jednocześnie, iż w razie nieobecności pozwanego we wskazanym terminie pozwana dokona takiej inwentaryzacji bez udziału pozwanego. W tym samym piśmie powódka wezwała również pozwanego do zdania w terminie do dnia 8 kwietnia 2020r. udostępnionych mu kontenerów oraz garażu uprzedzając, iż w przeciwnym wypadku dokona ich otwarcia we własnym zakresie i usunie wszelkie znajdujące się w nich przedmioty nie należące do powódki (wezwanie k. 25 – 26). Odpowiadając na powyższe pismo pozwany odmówił spełnienia żądań powódki (pismo k. 24). Z uwagi na powyższe inwentaryzacja przeprowadzona została w wyznaczonym przez powódkę terminie pod nieobecność pozwanego (protokół wraz z załącznikami k. 28 – 73). Doręczonym pozwanemu w dniu 25 maja 2020r. pismem powódka wezwała go do zapłaty kwoty 183 348zł. mającej stanowić odszkodowanie za szkodę wyrządzoną nienależytym wykonywaniem zobowiązania przez pozwanego. Uzasadniając zgłoszone żądanie powódka potwierdziła fakt wykonywania przez pozwanego instalacji sanitarnych w ramach zadania inwestycyjnego „Osiedle na Zdrowiu – etap I”, wskazała również na fakt podjęcia się przez pozwanego prac, których przedmiotem były roboty podposadzkowe oraz wykonanie instalacji sanitarnych dla potrzeb wykonania II etapu tej samej inwestycji. Uzasadniając w dalszym ciągu swoje stanowisko powódka wskazała, iż trapiące pozwanego problemy finansowe skłoniły ją do opłacenia z góry dwóch wystawionych przez pozwanego na łączną kwotę 210 000zł. faktur pomimo tego, iż dotyczące etapu II prace, w związku z którymi faktury te wystawiono, nie zostały jeszcze wykonane, podniosła wreszcie, iż jak wynika z wykonanej inwentaryzacji, pozwany do chwili zejścia z budowy spośród prac objętych wypłaconymi zaliczkami wykonał jedynie roboty o wartości 26 652zł., samo zaś opuszczenie przez pozwanego budowy zmusiło powódkę do powierzenia ich wykonania innemu podmiotowi. We wskazanym wyżej piśmie powódka zawarła jednocześnie oświadczenie o odstąpieniu od zawartej z pozwanym umowy (wezwanie k. 74 – 76, potwierdzenie odbioru k. 77).

Faktycznie prace w odniesieniu do etapu I wskazanej wyżej inwestycji powód prowadził w okresie od marca do września 2019r. na podstawie ustnej umowy przewidującej wykonanie lokalach mieszczących się w budynkach tworzących I etap inwestycji instalacje wodne, kanalizacyjne, centralnego ogrzewania, gazowe jak również przeprowadzenie wymaganych próby szczelności. Zgodnie z dokonanymi ustaleniami wynagrodzenia powoda ustalono jako kwotę 4 500zł. za każdy lokal. Jednocześnie na przełomie kwietnia i maja 2019r. pozwany również na podstawie ustnej umowy z powódką rozpoczął analogiczne prace w mieszkaniach znajdujących się w budynkach zaliczonych do II etapu inwestycji. Do przystąpienia prac stanowiących II etap inwestycji pozwany zdecydował się przystąpić na prośbę powódki, której bardzo zależało na czasie. Po ich przerwaniu prace te kontynuował dla powódki jeden z podwykonawców pozwanego – F. T. (zeznania pozwanego k. 117 – 119, zeznania świadka K. Z. k. 151).

W trakcie prowadzonych przez pozwanego prac regułą było wystawianie przez niego jednej faktury w miesiącu obejmującej prace wykonane na przestrzeni miesiąca (zeznania świadków B. F. k. 138, M. W. k. 140, K. Z. k. 150). Zasada powyższa dotyczyła również pozostałych, zatrudnionych przez powódkę podwykonawców, przy czym stanowiące podstawę do wystawienia powyższych faktur odbiory przeprowadzane były często w mocno odformalizowany sposób, co przejawiał się w tym, iż nie sporządzano z nich protokołów pisemnych poprzestając na obmiarze prac wykonanych przez samego podwykonawcę, w samych odbiorach zaś z ramienia powódki uczestniczyły niekiedy zupełnie przypadkowe osoby, takie jak zatrudniony przez nią kierowca, czy też magazynier (zeznania świadków Ł. G. k. 153, T. B. k. 152). Na podstawie co miesięcznych przerobów powódka rozliczała się również z inwestorem (zeznania świadka R. P. k. 155, W. G. k. 155).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie załączonych do akt sprawy dowodów z dokumentów jak również dowodów osobowych. Czyniąc ustalenia faktyczna sąd jako gołosłowne ocenił stanowisko powódki, wedle którego dwie załączone do pozwu faktury oznaczone numerami 4 i 5 miały mieć charakter zaliczkowy (faktury k. 138). Jeśli bowiem – jak zgodnie zeznali świadkowie powódki F. i W. płatności zawsze następowały na podstawie faktur, regułą było przy tym wystawianie jednej faktury w ciągu miesiąca, wystawienie zaś w tym samym miesiącu drugiej

faktury przesądzało o zaliczkowym charakterze jednej z nich, to wystarczającym dla dowiedzenia faktu wystawienia takich właśnie faktur było przedstawienie stosownych dokumentów potwierdzających, iż pozwany w poszczególnych miesiącach rzeczywiście wystawił więcej niż jedną fakturę. Dowodu takiego jednak wbrew ciężącemu na niej z mocy art. 6 kc. ciężarowi dowodowemu powódka nie przedstawiła poprzestając jedynie na zeznaniach samych tylko związanych ze nią, a zatem osobiście zainteresowanych wynikiem postępowania, świadków. W sytuacji, w której złożone do akt sprawy faktury nie potwierdzają stanowiska odnośnie wystawienia przez pozwanego w którymkolwiek z miesięcy więcej niż jednej faktury, sam świadek F. zaś potwierdził stanowisko pozwanego, wedle którego sukcesywnie wystawiane przez powoda faktury dotyczyły ukończonych prac dotyczących I etapu inwestycji, zeznania te w ich części dotyczącej rzekomego wystawienia również faktur zaliczkowych, jako nie mające oparcia w złożonych do akt sprawy dokumentach, ocenione muszą zostać jako twierdzenia gołosłowne (zeznania świadka B. F. k. 140).

Z powyższych względów jako nieprzydatny w tym zakresie, a zatem podlegający pominięciu, ocenić należało wniosek o przesłuchanie skonfliktowanego z pozwanym jego podwykonawcy świadka F. T., który następnie kontynuować miał prace powoda w ramach II etapu, zeznania bowiem świadka pomimo posiadanej przez niego z racji udziału w inwestycji wiedzy na temat prac faktycznie wykonanych przez pozwanego w ramach II etapu jak również wartości tych prac nie mogły – tak jak miało to miejsce w odniesieniu do wszystkich pozostałych świadków powódki – okazać się przydatne dla potrzeb potwierdzenia zaliczkowego charakteru wystawionych przez pozwanego dwóch załączonych do pozwu faktur (pozew k. 7, zeznania świadka B. F. k. 139 postanowienie k. 156).

Finalnie za pozbawione znaczenia ocenić należało kwestię podziału zadań pomiędzy wspólników bądź pracowników powódki, w szczególności zaś tego, kto podejmował decyzje o dokonywaniu płatności, kto zaś dokonywał jedynie technicznych czynności koniecznych do realizacji przelewów, kwestie te bowiem jako należące do sfery wewnętrznej organizacji powódki uznać należało za pozbawione znaczenia dla oceny zasadności żądania skierowanego przeciwko pozwanemu jako podmiotowi zewnętrznemu (zeznania świadków M. W. k. 140 – 141, zeznania świadka R. P. k. 154).

Mając na uwadze wyniki przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego żądaniu pozwu niezależnie od jego kwalifikacji jako roszczenia odszkodowawczego, czy też roszczenia o zwrot nienależnego świadczenia – wobec nieudowodnienia okoliczności faktycznych, z których je wywiedziono – odmówić należało ochrony. Powódka nie wykazała ani faktu uzyskania przez pozwanego nienależnej korzyści przez pozwanego jej kosztem ani też faktu poniesienia jakiegokolwiek szkody wyrządzonej przez pozwanego, nie wykazała bowiem samego faktu transferu na rzecz pozwanego jakichkolwiek innych środków finansowych, aniżeli wynagrodzenia za faktycznie wykonane przez niego prace. Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji obciążając jednocześnie powódkę stosownie do wyrażonej przepisem art. 98 par. 1 kpc. zasady odpowiedzialności za wynik postępowania należnymi pozwanemu kosztami zastępstwa prawnego, których wysokość określono na podstawie par. 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. O należnych pozwanemu odsetkach ustawowych za opóźnienie w zapłacie powyższych kosztów orzeczono zgodnie z art. 98 par. 1¹ kpc.

Z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powódki przez portal informacyjny